

Annika Rahkonen

Energiat ja energiahoidot tervätävät minua puoleensa. Tämän varjolla tarjoutui tilaisuus lähteä helmikuun lopulla Tasmanian Australiaan. Luvassa oli kolmen viikon kurssimatka, joka sisälsi myös erilaisia seikkailuretkiä. Tiedossa oli, että osallistujia tulee pohjoismaista ja Australiasta.

Matkan järjestely sai jo perhosen kiertelemään vatsassa. Suomesta tälle kurssille lähtivät minun lisäksi Helena Riihinen Lappeenrannasta ja Seija Tikka Kuruvedeltä. Lennot varasimme reittilentona. Matkareitti kulki Helsingin kautta Lontooseen ja sieltä Singaporen kautta Melbourneen. Tämän jälkeen jouduimme ottamaan kotimaan lennon Melbournesta Launcestoniin Tasmanian. Matka oli pitkä ja päätin heti alussa että ajattelen lennot yksittäisinä pätkinä enkä edes viitsi laskea yhteen kuinka kauan siinä kokonaisuudessaan menee.

Kurssipaikka luonnon keskellä

Launceston sijaitsee Tasmanian pohjoisosassa. Kaupunki on noin puolen tunnin ajomatkan päässä Delorainesta, jossa kursiohjojamme Trish Trowbridge asuu. Trishin yhtiökumppani Marie Myrander oli meitä vastassa kentällä. Meidän kanssa samalla koneella tuli myös kaksi ruotsalaista osallistujaa, mutta tutustuimme heihin vasta kentällä vastaanottoseminarin yhteydessä.

Matkasta rasittuneina ja vähän tokkuraisena piipahdimme Delorainessa Trishin kotona ja tutustuimme myös hänen praktiikkatiloihinsa, samalla näimme Marien puutarhaan. Deloraine on pieni kolmentuhannen asukkaan kylä, jossa on yksi pääkatu ja joki, joka virtaa pääkadun suuntaisesti.

Tämän jälkeen matka jatkui Golden Walley nimiseen laaksoon ja sieltä edelleen vuorille Mountainside Naure Retreat keskukseseen, jossa kurssi pidettiin. Kurssipaikka oli täysin vuoristoisen luonnon keskellä Quamby Bluff nimisen vuoren kyljessä.

Ystävystyin Opossumiin niin hyvin, että syöttäessäni sitä se puraisi vahingossa sormestani, kun omenalohkossa ei ollut tarpeeksi kokoa.

Varo vähän!

Paikalliset kurssilaiset saapuivat kurssipaikalle illan kuluessa. Heti ensimmäisestä illasta lähtien Debra Somerfield opasti meitä Agnyhotran saloihin. Hän esitti, että saamme vapaaehtoisesti osallistua ekolehmän lannan polttoon! Sitä poltetaan auringon laskiessa ja auringon noustessa. Satuun vielä laittamaan viestin Suomeen, että menemme illalla polttamaan lantaa. Sain takaisin sanoman, että älä ole niin hyväuskoinen. Tiedä mitä ne polttaa siellä. Varo vähän!

Kävi ilmi että Agnyhotra on muinainen Ayuurvedinen tiede ja lahja ihmiskunnalle, joka sisältää kaiun tuesta ja pyramidin voimasta. Se parantaa kokonaan ympäristön ja palauttaa henkisen, emotionaalisen ja fyysisen terveyden ihmisille ympäri maailmaa. Säännöllisesti poltettuna sen vaikutus ylittää useamman kilometrin alueelle.

Agnyhotra puhdistaa ilmakehän tulen avulla. Tuli valmistetaan kupariastian, joka on ylösalaisin käännetyn pyramidin muotoinen, sen vaikutus kestää auringonlaskusta auringonnousuun ja auringonnoususta auringonlaskuun. Se luo erikoisen rauhallisen ilmapiirin ja oleskelu Agnyhotran ilmapiirissä parantaa mielen stressistä ja jännityksistä.

Lannanpoltto oli vähällä epäonnistua kokonaan, kun Debra toi lannan lentokoneessa käsimatkatavaroiden joukossa, siinä kassissa oli mukana myös lannan tuhkaa, joka on tosiaan Kannabiksen näköistä. Onneksi ne eivät kentällä turvataksuessa kiinnittäneet mitään huomiota Debran lantakassiin.

Quamby Bluffin valloitus

Kurssin lomassa meillä oli yksi vapaapäivä, jolloin meillä oli mahdollisuus kiiwetä Quamby Bluff vuorelle, jonka huippu on yli 1200 metrin korkeudessa. Toinen vaihtoehto oli käydä tutustumassa Liffey Falls nimisille vesiputouksille. Minä valitsin kiipeämisen. Helena ja Seija menivät putouksille.

Trishin tyttären mies Rob opasti minut ja ruotsalaisen Eva Klingströmin huipulle. Autolla ajelimme ensin niin korkealle kun pääsimme. Parkkipaikalta matkan edestakaisin huipulle arvioitiin kestävän viidestä kuuteen tuntiin. Kiipeäminen huipulle oli kyllä voimille käyvä. Ilma tuntui loppuvan kesken, vaikka jaloissa oli voimaa. Puunrajaan asti polku oli kohtalainen. Robilla oli mukanaan keppi, jolla hän tömisteli maaperää ja hästisteli käämeitä. Tasmaniassa on kaksi tosi myrkyllistä käärmettä, onneksi emme nähneet kumpakaan.

Puunrajasta eteenpäin matkanteko muuttui entistä vaikeammaksi. Edessä oli suuri kivikkoalue, joka piti ylittää. Kivet olivat suuria lohkarkeit; siinä sai kiiwetä kaikilla neljällä raajalla, että pääsi etenemään. Kivikosta selviytyttyämme matka jatkui melko jyrkkää, merkittyä reittiä huipulle. Päästyämme sinne näkyvät palkitsivat kyllä kaiken puurtamisen.

Huipulta näkyi hyvin Delorainen kylään. Ilma oli puolipilvinen ja utuinen, joten näkyvyys ei ollut parhaimmillaan. Huippu oli laakea. Eväät syötyämme lähdimme laskeutumaan alas. Jäin kyllä ihmettelemään, että kuinka jyrkkä nousu vuorelle olisi

ollut meidän kurssipaikalta, koska paikalliset käyttävät sitä. Tätä meidän käyttämää reittiä he mainostivat helpoksi.

Cradle Mountain -Maailman perintökohde

Kurssijakson jälkeen oli muutama päivä aikaa seikkailuille. Tutustuimme Cradle Mountain -lake st Clair luonnonpuistoon. Cradle Mountain alue on erämaailua ja kooltaan 161.000 hehtaaria, se on luokiteltu yhdeksi Maailman perintökohdeksi. Alueen vaihtelevassa luonnossa on rosoista vuoristoa, korkeaa metsää, tuulista nummia ja jääkauden muovaama järvi.

Cradle Mountain turistikeskuksesta vierailijat viedään bussilla eri vierailijakohteisiin tai he voivat kävellä merkittyjä reittejä pitkin eri kohteisiin. Autolla siellä ei saa ajaa. Yhdessä vierailijakohteessa pyöräfilmi, joka kertoo alueen kasvistosta ja eri eläinlajeista vähän samaan tapaan kun meriluontokeskuksessa.

Osa ryhmästä jäi tutkimaan vierailijakohteita, kun taas osa lähti kiertämään jääkauden muovaama järveä. Järvikierroksella näki koko alueen laajan kasvillisuuden. Puitakin oli aina palmusta mäntyyn ja kuuseen.

Pimeä ja kostea luola

Mole Creek luolilla pääsimme tutustumaan mitä tapahtuu pinnan alapuolella. Oppaana meillä oli Deb Hunters. Luolat ovat luonnon tilassa, eivätkä ole turistiluolia. Niihin ei ole rakennettu turva-aitoja eikä siltoja, eikä siellä ole edes valaistusta.

Vesi on muovannut luolia ai-

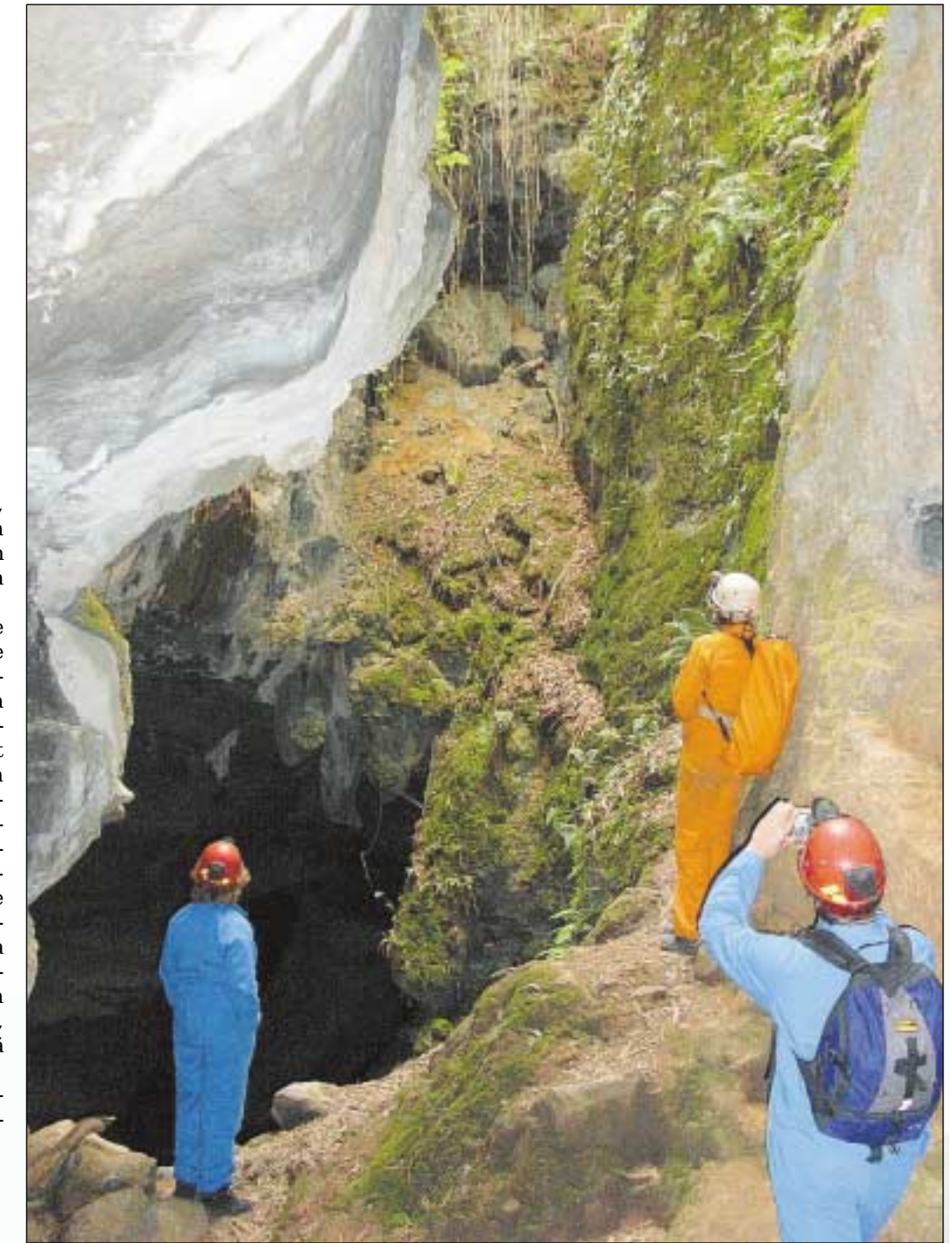
kojen kuluessa. Joissakin yläosan käytävissä vesi virtaa vain silloin kun tulvavettä, joka tulee vuorilta, on erittäin paljon. Ennen kun pääsimme edes luolan suulle, meidän oli puettava ylemme haalarit ja kypärä, jossa oli lamppu. Jokainen joutui tarkastamaan, että lamppu toimii. Vähän myöhemmin huomasin myös syyn siihen, miksi lampun tulee toimia.

Deb ohjasi meidät luolan suuaukulle ja alas luoliin. Hän kertoi innostuneesti, kuinka tippukivipatsaat ja -puikot syntyvät ja minkälaisia ikäkaista informaatiota luolasta löytyy kivettyneiden fossiilien muodossa. Syvemmälle mennessämme tarvitsimme kaiken sen valon, joka tuli kypärän lampusta. Näimme luolan seinissä säkenöiviä värjä, jotka tulivat kristalleista. Säkipimeässä näimme miten loistematod valaisivat kattoa. Saimme kulkea maanalaista kylmää puroa pitkin ja ne, jotka hallitsivat kiipeilyä paremmin, roikkivat reunoilla. Uskaliaimmat Deb ohjasi kapeaa pimeää tunnelia pitkin, jossa liian pyöreät jäivät mahastaan kiinni. Kapeimmassa tunnelin kohdassa piti ensi kääntä oikealle kyljelle ja sen jälkeen vasemmalle kyljelle, että pääsi etenemään. Siinä vaiheessa minä jo peruutin ja menin helpompaa reittiä.

Jotain normaalia

Luolakerroksen jälkeen oli ihana päästä maan pinnalle. Seuraavana päivänä tutustuimme normaaleihin turistikohteisiin, kuten lohenviljelylaitokseen, valdelmafarmiin, suklaatehtaaseen ja juustofarmiin ja näistä kaikista saimme maistiaisia. Sinä päi-

Lannalla maailma pelastuu

Mole Creekin luolilla aika ja paikka menettävät merkityksensä.

Debra järjestee lantakikkareita poltettavaksi kupariseen astiaan.

